

Σαν ηφραίστειο που ξυπνά...

Ο ΑΠΟΕΛ ξεχείλιζε από πάθος, δύναμη, θέληση και έδωσε απαντήσεις σε όσους τον αμφισβήτησαν

Αυτός ήταν ΑΠΟΕΛ, αυτή ήταν η ομάδα που ο κόσμος ήθελε να βλέπει και πρόλαβε, λίγο πριν σβήσουν τα φώτα, να δώσει την καλύτερη παράσταση της χρονιάς. Μια παράσταση που την χρωστούσε σε πολλούς και πολλά, μα πιο πολύ τη χρωστούσε στον ίδιο του τον εαυτό...

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ

Το καλύτερο το φύλαγε στο τέλος. Το χρώσταγε, εξάλλου, σε πολλούς και για διάφορους λόγους. Το χρώσταγε στον απόντα αρχηγό (που ήταν μεν παρών, αλλά με πατερίτσες). Το χρώσταγε και στο Νίκο Μαχλά στο ύστατο ποδοσφαιρικό «αντίο» του, ο οποίος ανακοίνωσε την αποχώρησή του από τους αγωνιστικούς χώρους. Το χρώσταγε και στον Κωνσταντίνο Μακρίδη, που ανοίγει τα φτερά του για νέους ποδοσφαιρικούς ορίζοντες και τη Μέταλουργκ. Το χρώσταγε στον κόσμο του, ως ελάνθιστη ανταμοιβή, που όλη τη χρονιά έτρεχαν την ομάδα του ξοπίσω και έβγαζε τα σώψυχα

του. Πιο πολύ όμως το χρώσταγε στον ίδιο του τον εαυτό, το όνομα και την ιστορία που κουβαλά...

Ναι, αυτός ήταν ΑΠΟΕΛ. Αυτή ήταν η ομάδα που ο κόσμος θέλει ή μάλλον ήθελε να βλέπει τη χρονιά που μόλις τέλειωσε. Και λίγο πριν χαμηλώσουν και σβήσουν τα φώτα έδειξε τη δύναμη, την ποιότητα και το ταλέντο που έκρυβε μέσα του όλον αυτό τον καιρό. Σαν ηφραίστειο που

ξυπνά άδραξε την τελευταία ευκαιρία που του δινόταν, κάνοντας τα κύπελλα του 19, ανεβάζοντας τους οπαδούς του στους εφτά ουρανόους και μπορεί πλέον να ξεκινήσει τη νέα χρονιά και να ριχθεί στην ευρωπαϊκή πρόκληση που έχει μπροστά του με τις καλύτερες δυνατές προϋποθέσεις. Η ομάδα του Γιοβάνοβιτς ξεχείλιζε από πάθος, αποφασιστικότητα, δύναμη, θέληση να πάρει αυτό το κύπελλο, να δώσει απαντήσεις σε όσους τον αμφισβήτησαν, σε όσους τον είχαν ξεγραμμένο... Καθ' όλη τη διάρκεια της χρονιάς, πολλοί ποδοσφαιριστές πέρασαν από «εραά εξέταση», κάποιους από αυτούς

μάλιστα, τους έριξαν στην «πυρά». Τον Μοράις, για παράδειγμα, ο οποίος έκανε ένα ακόμα καταπληκτικό παιχνίδι αποδεικνύοντας πως η επιλογή του από την Τσέλσι και τον Μουρίνιο δεν ήταν «ποδοσφαιρικό ανέκδοτο». Ο Σεγκιρί, που τα προβλήματα τραυματισμών τον είχαν στην πόρτα της εξόδου, για δήθεν αδιαφορία και έλλειψη επαγγελματικής νοοτροπίας. Ακόμα κι αν φύγει

ο Γαλλο-Αλγερινός, «fifty fifty friend», μου είπε στα αποδυτήρια για τις πιθανότητες ανανέωσης της συνεργασίας του, η εμφάνισή του ήταν αρχοντική, όσο και επιβλητική. Ο Ζε Κάρλος, άλλος ένας ποδοσφαιριστής που τα προβλήματα τραυματισμών δεν του επέτρεψαν να κάνει όσα και προψες. Ακόμα και ο Μιροσόβλιεβιτς, που πολλοί είδαν με μισό μά-

τι τα πρώτα του παιχνίδια... Αμ. Τον Ιβάν, ξέρετε πόσο και πόσοι τον είχαν στην «μπούκα»; «Ο άσχετος», «ο έτσι», «ο αλλιώς» και πάει λέγοντας. Ε, τι να κάνουμε κύριε που ο Ιβάν δεν είναι ο καλύτερος προπονητής στον κόσμο; Τι να κάνουμε που

και μπορεί να μην είναι καν ο καλύτερος προπονητής στον τόπο; Πάνω απ' όλα ο Ιβάν σκαμπάζει από μπάλα, «κόβει» το μάτι του και σαν προπονητής. Λάθη έκανε και θα συνεχίσει να κάνει. Και ποιος δεν κάνει; Αυτό όμως που κάνει τον Ιβάν να ξεχωρίζει είναι, πρώτον, μαθαίνει από τα λάθη του και τα αναγνωρίζει. Πάνω απ' όλα όμως ο Σέρβος είναι σπάνιου χαρακτήρα άνθρωπος και επαγγελματίας, αλλά κυρίως αυτός ο άνθρωπος απέδειξε επανειλημμένα πως είναι «δεμένος» με τον ΑΠΟΕΛ. Όχι μόνο γιατί δέχθηκε και ήρθε να αναλάβει σε μια περίοδο που όλα έδειχναν να πηγαίνουν κατά διαβόλου και η ομάδα έμοιαζε με ακυβέρνητο καράβι, αλλά κυρίως γιατί και το δήλωσε - πίστευε σ' αυτήν την ομάδα. Ή μήπως, το μετάλλιο του κυπελλούχου που του απονεμήθηκε, το πέταξε (αφιερώνοντας το) στον κόσμο της ομάδας; Θεωρώ πως ο Γιοβάνοβιτς είναι ό,τι καλύτερο μπορούσε να προκύψει στον ΑΠΟΕΛ και η διοίκηση Ζιβανάρθ θα πρέπει να επενδύσει στον 43χρονο τεχνικό. Τώρα που είπα για τη διοίκηση... Η αλήθεια είναι πως έκανε λάθη και άλλο τόσο αλήθεια είναι πως

κάποια από αυτά τα πλήρωσε ακριβά. Κάποια από αυτά τα διόρθωσε και φάνηκε πως τα διόρθωσε με το να φτάσει η ομάδα στην κατάκτηση του κυπέλλου, για την οποία περιττό να αναφερθώ στο δίκαιο της κατάκτησής του. Εκείνο που φάνηκε μέσα από την εμφάνιση, αλλά

και κυρίως την απόδοση όλης της ομάδας, είναι αυτό που κατ'επανάληψη έχω αναφέρει. Ο ΑΠΟΕΛ είναι «στημένη» και έτοιμη ομάδα. Δεν χρειάζεται η διοίκηση και ο προπονητής να επιδοθούν σε «ράβε, ξήλωνε, δουλειά», όχι γιατί και καλά θα αποτύχουν (μπορεί και να πάνε και καλύτερα), αλλά γιατί αφενός θα αδικηθεί πρώτα η ομάδα και μετά ίσως κάποιοι ποδοσφαιριστές και αφετέρου γιατί το ρίσκο είναι μεγαλύτερο από του να χτίσουν και να επενδύσουν στην ομάδα που έχουν ήδη στα χέρια τους.

Μ' αυτό σε καμία περίπτωση δε λέμε πως δεν πρέπει να γίνουν μετεγγραφές. Ασφαλώς και επιβάλλεται να γίνουν. Θα πρέπει όμως να γίνουν με σύνεση, πολλή, πολλή ψυχραιμία και σύμφωνα με τις πραγματικές απαιτήσεις και ανάγκες της ομάδας.